

Hellehonden

De hellehond is een mythisch wezen en wordt gezien als de brenger van naderend onheil en de dood. Het dier verschijnt wereldwijd in diverse volksverhalen en was de inspiratiebron voor schrijvers als Sir Arthur Conan Doyle en Roald Dahl in hun boeken "The Hounds of the Baskervilles" en "Heksen".

De hellehond is zwart gekleurd en heeft meestal spitse oren. Mensen die een hellehond tegenkwamen konden rekenen op een snelle dood van een naaste. Ook als men de hond hoorde blaffen was de dood nabij.

De compositie "Hellehonden" beschrijft de confrontatie tussen een kleine gemeenschap op het platteland en een hellehond.

Als rond middernacht een boer zijn laatste ronde loopt hoort hij een onbekend geblaf. Hij besluit op onderzoek uit te gaan en het geluid leidt hem naar het kerkhof. In het licht van zijn lantaarn flitsen plotseling een paar ogen fel op en de boer slaat op de vlucht. De hellehond zet de achtervolging in maar schijnt de boer niet te willen doden. Hij speelt met zijn prooi als een kat met zijn muis.

In de week na dit voorval bezwijkt de jongste dochter van de boer na een kort, heftig ziekbed en wordt zijn vrouw gedood door een trap van een paard. De verslagenheid in de gemeenschap is groot. De berusting die daarop volgt wordt weergegeven door een koraal van Johann Sebastiaan Bach; "Alle Menschen müssen sterben".

Na een aantal weken hoort men de hellehond wederom blaffen waarop de mannen van het dorp een klopjacht organiseren. Gewapend met knuppels, dorsvlegels en rieken kammen zij de omgeving uit. Een enkeling denkt de hellehond te zien. Het dier wordt niet gevonden en de weken daarna doen zich verder geen onverwachte sterfgevallen voor. Met de jubelstemming waarmee het koraal "Alle Menschen müssen sterben" nu wordt geciteerd lijkt de mythe van de hellehond te zijn ontkracht.